

var-ken (het; meervoud: varkens)

1 niet-herkauwend veelhoevig dier

2 morsig, vuil mens

3 luilak

4 grappig, intelligent, speels wezen, lust graag appels

Proloog

(Sorry, dit is niet zo'n fijn begin. Niet opgeven!)

Ze zaten met z'n honderden opgepropt in de vrachtwagen. Niemand wist waar ze precies naartoe gingen, allemaal hoopten ze dat het straks beter zou worden. Hoewel de meesten wel beter wisten. Maar ja, hopen kan altijd, toch?

De start van hun leven was ellendig geweest: dicht op elkaar, poten op beton, nooit naar buiten. Het waren maanden waarin hun ware natuur tegen hun ribben duwde en ze dingen wilden dóén, maar geen kant op konden. Heel soms kregen ze een beetje 'verrijkmateriaal'. Een paar sliertjes stro, wat juten zakken, een bal.

Een lachertje, om te huilen.

Maar ja, of je nou als eend, kolibrie, vlinder, kubuskwak, muntjak, bultrug, poes, mens, pijlworm, naaktslak, maraboe, naakte molrat, pad, koolmees, edelhert, labrador of varken ter wereld komt, eenmaal levend op aarde gekomen wil je nog maar één ding, en dat is blijven leven. Zelfs als je met je poten op beton staat.

En dat was ook wat Olle wilde. Blijven leven.

Hoofdstuk 1

Waarin Abel een big naast zijn wagen aantreft

Abel probeerde zijn boxje aan de praat te krijgen. Hij had het met superlijm vastgeplakt en het deed al een hele tijd trouwe dienst op zijn dashboard. Maar nu was het stomme ding ineens zo dood als een pier. Hij sloeg er een paar keer op – zinloos. Het bleef net zo stil als hijzelf toen hij tegenover het meisje van zijn dromen zat en niks meer durfde te zeggen. Waarom dacht hij dáár nou weer aan? Hij gaf er een laatste klap op, tevergeefs.

Toen hij nog maar een jongen was, had Abel al besloten dat hij vrachtwagenchauffeur wilde worden. Hoog in de cabine, lekker rijden, muziekje erbij. Niemand die je lastigvalt. Maar hij had nooit nagedacht over wat hij zou vervoeren, daar ging het niet om. Rijden wilde hij, en hij reed.

Het was niet zo dat zijn lading lawaai maakte. Ze waren nu juist eindelijk stil. Nu ze onderweg waren. Maar hij merkte dat hij er niet meer tegen kon. Om zijn gedachten af te leiden wilde hij naar iets luisteren, naar muziek of radio-gebabbel. Hij wilde niet nadenken over de ellende achter in

zijn wagen. Vreemd was dat, want hij reed deze route minstens vier keer per week. Al jarenlang.

Wat was er toch met hem aan de hand?

Wat het ook was, hierna zou hij een baas zoeken voor wie hij andere vracht moest vervoeren. Voedsel, bouwmaterialen, gereedschappen – het donderde niet wat, als het maar niet leefde.

Een bord naast de weg kondigde een benzinestation aan.

‘Abeltje, je hebt een vers bakkie koffie verdiend,’ zei hij tegen zichzelf. Eventjes maar, hij zou meteen weer doorrijden. Hij moest precies op tijd zijn, anders stonden er al andere wagens, allemaal vol, en dan moest hij achteraan aansluiten. Hij kon maar beter de eerste zijn, dan waren ze er het snelst vanaf. Dat gunde hij ze echt. Maar hij gunde zichzelf ook verse koffie.

Hij parkeerde langs de rand van het terrein en sprong uit de cabine. Zonder naar zijn lading te kijken beende hij naar het winkeltje bij het pompstation.

Toen hij terugkwam met de beker in zijn hand, zag hij hem. Een kleine big in het gras, net overeind krabbelend.

‘Verrek, hoe kom jij daar?’

Hij inspecteerde de wagen, maar zag nergens een gat. Of toch: de achterklep zat niet helemaal goed dicht. Het beestje had zich door de spleet gewurmd. Knap.

De stopcontactneuzen van de andere varkens verdron-

gen zich voor de luchtgaten. Zij wilden er ook uit! Het deed hem een beetje denken aan vissen op het droge, happend naar adem.

Toen keek hij weer naar het dier in de berm. Het zag er verfomfaaid uit, maar er zat pit in.

Als hij de achterklep opendeed om hem weer terug te zetten, dan kwamen ze natuurlijk allemaal naar buiten. Hij keek om zich heen. Er was een klein bosje langs de weg, ze zouden het er naar hun zin hebben. Hij schudde zijn hoofd. Wat een idiote gedachte.

Maar hij kon dit dier hier ook niet zomaar achterlaten. Bovendien kreeg zijn baas per stuk betaald. Eén minder zou niet onopgemerkt blijven. Honderd moesten het er zijn, en honderd zouden het er blijven.

‘Dan moet je maar voorin, verdorie.’

Abel gaf met zijn schouder een duw tegen de achterklep van zijn wagen, zodat er niet nog meer zouden ontsnappen. Het ontlokte ze een hoop gekrijs. Akelig geluid. De vrachtwagen wiebelde.

De big had bloed aan zijn poot, een scheur in zijn oor en hij zat als een hondje op zijn achterwerk. Hij keek Abel een beetje verward aan met zijn blauwe ogen. Alsof hij zelf niet helemaal snapte hoe hij hier terecht was gekomen.

Abels ogen bleven haken in die van de big.

‘Pôh,’ verzuchtte hij. Dat deed hij altijd als hij niet goed raad wist met zijn gevoelens.

Hij opende de deur aan de bijrijderskant, zette zijn koffiebeker in de houder en liep daarna terug naar de big.

‘Effe meewerken, dan zit je zo naast Abel.’

Dat meewerken viel nogal tegen: de big krijste en spartelde dat het een lieve lust was. Maar Abel was rustig en sterk, en dat is een goede combinatie als je een spartelende big moet verplaatsen.

En nu zat het dier op de bijrijdersstoel, op Abels oranje handdoek. Abel hield zijn stoelen graag schoon. Het stond gek genoeg heel goed, dat roze beest op een oranje doek.

‘Blijf je zo zitten? Dan doe ik je riem om.’

Het dier liet het allemaal gebeuren. Alsof hij zich erbij had neergelegd dat hij nu eenmaal hier zat.

‘Nou, daar gaan we dan.’

Abel startte de wagen en maakte vaart, terug naar de snelweg.

De oren van de big flapperden ritmisch op het gehobbel van de wagen. Abel keek steeds even opzij, je hebt tenslotte niet elke dag een big in je wagen. Of juist wel, een heleboel zelfs, maar niet zo dichtbij. De big zag er heel tevreden uit.

‘Is het nog ver?’ vroeg hij.

Abel verslikte zich in z’n koffie en maakte een slinger.

De vrouw die hem net inhaalde toeterde en stak woedend haar middelvinger op.

‘Ik heb een pratend varken in m’n wagen!’ schreeuwde

Abel. 'Daar zou jij ook van gaan slingeren!'

Hij durfde niet meer opzij te kijken. Was hij gek geworden? Oververmoeid? Was dit niet echt? Hoorde dit bij het vreemde gevoel dat hij de laatste tijd had? Dat je dingen ging horen die niet konden?

'Hoelang nog?' vroeg de big nu.

Abel voelde die blauwe ogen in zijn zij prikken.

'Eh, een klein halfuurtje nog,' antwoordde hij, terwijl hij naar de weg bleef staren.

'Mama kon niet mee, ze moest daar blijven, zei ze,' ging de big verder.

Abel knikte. Hij wist heus wel hoe het ging.

Het was stil in de cabine. Zat die big nou te huilen?

Nee, dat niet. Maar hij keek wel heel treurig en zijn kop hing wat naar voren, zodat Abel het nummer op het gele label in zijn linkeroor met gemak kon lezen.

NLBZ9480-004 stond erop. Hij wist wat dat betekende. Het land van herkomst, de naam van de stal en het nummer van de big. Waar lieten ze die dingen eigenlijk na afloop?

'Je kunt dus praten,' zei Abel.

'Ja,' antwoordde de big. 'Tuurlijk.'

'Gezellig,' zei Abel. Het was idioot. Zijn boxje was stuk, maar hij had een pratend varken in zijn cabine. Hij kneep zichzelf in zijn arm, het deed pijn.

'Zijn we er bijna?' vroeg de big weer.

Abel fronste. Het leek verdorie wel of het dier er zín in had.

'Eh, je weet waar we heen gaan?'

‘Tuurlijk,’ zei de big weer. ‘Naar het land van Stro en Modder.’

Abel verslikte zich voor de tweede keer. En hij had zijn koffie al op.

‘Wie heeft je dát wijs gemaakt?’

‘Mama. Het zou nu nog even vervelend zijn, en lawaai maken en pijn doen. En dan zijn we in het land van Stro en Modder.’

Abel hield zijn mond. Zo’n big was in mensenleeftijd nog maar een kleuter natuurlijk. Dan ging hij echt niet zeggen waar hij ze heen bracht. Ammenooitniet.

‘Heb je soms ook een naam?’

‘Een naam?’

‘Ik heet Abel.’ Abel wees op zijn borst.

De big staarde uit het raam.

‘Mama noemde ons allemaal “mijn ollekebollekes”.’

‘Hm, dat is lief, maar niet echt een naam.’

‘O.’

‘Maar je zou Olle kunnen heten,’ zei Abel, terwijl hij zich afvroeg of het wel slim was om dit voor te stellen. Nee, het was niet slim, maar het was al te laat.

De big glimlachte. Echt waar. Precies zoals het varken op de deuren van zijn wagen, dat glimlacht ook. Het was dat Abel steeds maar heel kort kon kijken omdat hij op de weg moest letten, maar hij vrat zijn stuur op als het niet waar was.

‘Ik heet Olle,’ zei Olle.

‘Pôh,’ zei Abel.